

Voorwoord

Op het moment van het schrijven van dit voorwoord hebben we bijna de magische grens bereikt van honderd aios in opleiding tot plastisch chirurg (38 in vooropleiding, 60 in vervolgopleiding). Is dat nou goed of slecht? Als u dit leest zijn er vast weer twee begonnen, en dan zijn we er. Honderd toekomstige collegae in een tijd van financiële duimschroeven en een kakafonie aan zorgverschuivingen tussen noodlijdende opleidingshuizen onderling en ambitieuze private zorgketens. Het touwtrekken om de patiënt neemt hilarische vormen aan. Tussen zorgverzekeraars, tussen ziekenhuizen, tussen klinieken, tussen specialismen, en last but not least tussen maatschappen plastische chirurgie. De mikado aan trekkende touwen noemen we dan maar hervormingen in het zorglandschap. Je zal maar één van die honderd aios zijn. Wat staat me in godsnaam te wachten als ik klaar ben?

Het is voorstelbaar dat je in dat grote leger aios om je heen gaat kijken. Vooral met al die vage toekomstscenario's. "Leer

ik wel genoeg? Doe ik wel voldoende ervaring op? Hoe doen mijn collegae dat?" En vooral, "hoe gaat dat bij die andere opleiding? Of in het buitenland? Kan ik me voldoende staande houden in dat mooie vak plastische chirurgie dat zoveel onder vuur genomen wordt?" Of erger, "kom ik wel aan de bak als ik klaar ben? Ik moet dus zorgen dat ik bijzonder ben...". Welnee! Ik blijf overtuigd dat je vertrouwen moet hebben in je eigen kracht en capaciteit. Zowel aios als plastisch chirurg hebben vooral inspiratie nodig om dit vertrouwen te versterken. Tja, inspiratie... daar zeg je me wat.

Wat je van ver haalt, is bijzonder. Het gras is daar immers groener. Stages en fellowships in het buitenland zijn toenemend populair aan het worden. In dit oktobernummer leest u maar liefst drie stageverslagen van collegae die in het buitenland geweest zijn. Ik juich het van harte toe. In het Concilium wordt nu gewerkt aan criteria voor buitenlandse stages binnen de opleiding. Heel belangrijk. Zeker mee eens. Maar de grootste waarde van een stage, fellowship of werkbezoek is inspiratie. Niet zozeer ervaring. Ik heb voldoende vertrouwen in onze opleidingen. Maar, op een krukje gaan staan om over de schutting te kijken geeft inspiratie en verheldert je inzicht in wat je met je eigen carrière wilt doen. Mijn eigen bezoeken aan buitenlandse afdelingen hebben me altijd geïnspireerd. En inspiratie leidt tot ambitie.

Mijn persoonlijke inschatting /ervaring is dat maatschappen met een vacature niet zozeer op zoek zijn naar de aios die de meeste vrije lappen heeft gedaan, maar juist naar een ambitieuze en bevlogen jonge collega die samen met de maatschap op de bres komt staan. Moet je daarvoor in het buitenland zijn geweest? Ik weet het niet. Je kan ook een sabbatical nemen en leren golfsurfen. Ook inspirerend. Werkt prima voor mij.

Waarom dit verhaal? Welaan, we hebben honderd aios. Dat deed mijn gedachten even afdwalen. En natuurlijk de verhalen over buitenlandse stages in dit nummer, maar vooral een JVPC-diner aanstaande scholingsdag en een speeddatingsessie met jonge plastisch chirurgen en aios op de wetenschappelijke vergadering. Laat u inspireren!

Mick Kreulen
Hoofdredacteur

